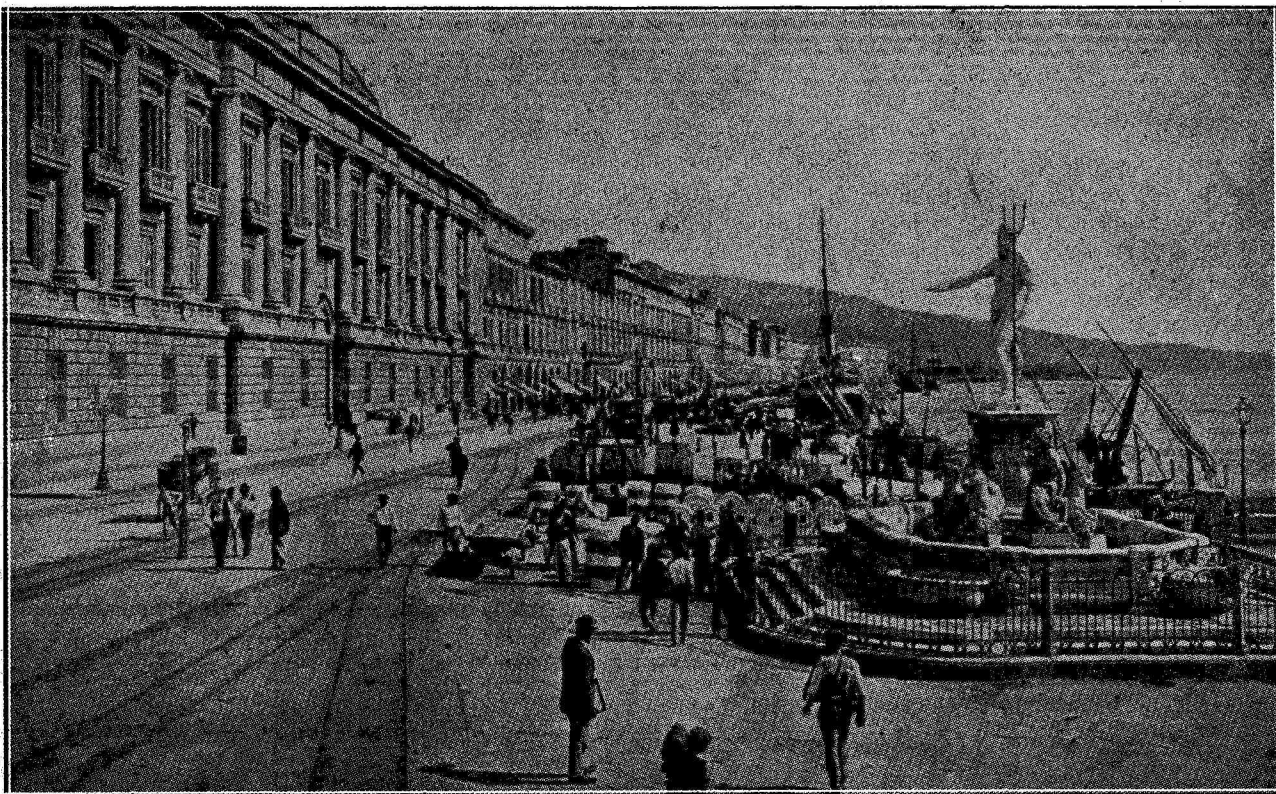

Ἡ ΜΕΣΣΗΝΗ πρὸ τῆς καταστροφῆς.

Τὸ ἄγαλμα τοῦ Ποσειδῶνος, τὸ μόνον εἶμεν ἄθικτον.

λως τε, ἡ πυκνὴ τῆς ξανθῆ κόμῃ ἡ ὁποία προέχεν ἀθέριον χρυσοῖον ἐπὶ τῶν λευκῶν τῆς ὤμων, οἱ ὀρθαίμοι τῆς οἱ ἔχοντες χρῶμα τῆς κυανῆς χαμαιδάφνης, τὸ κάλλος αὐτῆς τὸ εὖτονον καὶ τρυφερὸν τὴν καθίσαιων ἐκτάκτως ἐπιθυμητήν. Ἐνυμφεύθησαν.

Ἀλλὰ τὴν ἐπαύριον τοῦ γάμου τῶν, ἡ ἀτυχὴς κόμῃσα δὲ Χόρῳ ἐπληροφορήθη δι' ὃν λατρευόμενος ἀνὴρ, ὁ λαμπρὸς Φρειδερίκος δὲν ἦτο ἡ ποταπὸς τυχοδιώκτης, ὑπηρέτης μετρημειομένου εἰς μεγιστὰνα. Μικροῦ δεῖν ν' ἀποθάνῃ ἀπὸ τὴν λύπην τῆς καὶ ἀπὸ τὴν αλοχύνῃ τῆς, καθόσον ἐξεδίωξε τὸν μυσαρὸν «ἐρωτικὸν ἀπατεῶνα» χωρὶς νὰ δυνηθῇ νὰ ἐκδιώξῃ καὶ τὴν ἀνάμνησιν τοῦ. Μόνῃ ἡ τέχνη τὴν ἔκαμε νὰ τὸν λησμονήσῃ.

Ἐβρ' δυνεν ἄλλως τε πάλιν νὰ τὸ κατορθώσῃ· ἐχευιάσθη πρὸς τοῦτο δέκα τρία ὅλα ἔτη. Τότε μόνον ἐξήγητος καὶ ἔλαβεν ὀριστικὴν διαζύγιον, καὶ διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴν ἐρημίαν καὶ τὴν ψευδῆ τῆς θέσιν, ἔστρεψε νὰ νυμφευθῇ γέροντα φίλον τοῦ πατρὸς τῆς, τὸν Ἀντώνιον Ζούκκην, καλλιτέχνην μετρίως πεπρωτισμένον, ἀλλὰ φίλον ἀφωσιωμένον καὶ ὁ ὁποῖος προσεφέρετο πρὸ πολλοῦ νὰ τὴν παρηγορήσῃ, καὶ ὡς ἐλέχθη φιλοπαιγμόνως νὰ παλιν-ορθώσῃ, αὐτὸς ὁ ζωγράφος τῶν ἐρεπίλων, τὰ ἐρεπίλια τῆς καρδίας τῆς. Ὁ συμπατριώτης τοῦ Γκουάρδι καὶ τοῦ Τιέπολο, τὴν ὠδήγησεν εἰς Ἰταλίαν, εἰς Βενετίαν καὶ ἔπειτα εἰς Ρώμην ὅπου τὸ ἐργαστήριόν τῆς ὑπῆρξε μετ' οὐ πολὺ ἐν τῶν πλειότερον φημιζομένων ἐκ τῶν ἐργαστηρίων τῆς Αἰωνίας πόλεως. Τ' ἀτυχήματα τῆς Ἀγγέλικας, ὅσα καὶ τὰ ἔργα αὐτῆς, τὴν εἶχον καταστήσει διόσημον, οἱ πάντες ἤθελον νὰ τὴν γνωρίσουν καὶ νὰ γνωρίσουν ἐπίσης τὸν γενναῖον Ζούκκην. Ὁ Γκαίτε ὁ ὁποῖος μετέβαινεν ἵνα λησμονήσῃ εἰς τὴν χώραν τοῦ ἡλίου τὴν ἀνάμνησιν τῆς Αἰλῆς Σάλνεμαν, ἡ ἄλλῃς τινὸς ἀπὸ τὰς νεαρὰς Μούσας, αἱ ὁποῖαι τὸν ἐνέπνεον, δὲν παρέλιπε νὰ τὴν ἐπισκέπτεται. Ἀπέβη αὕτη ὁ

ξεναγὸς τοῦ ἀνὰ μέσον τῶν ἀμπελώνων καὶ τῶν ρωμαϊκῶν μουσείων, καὶ αὐτὸς ἀφ' ἐτέρου τὴν παρεστήσεν ὡς τὴν μουσάν τῆς γερμανικῆς ζωγραφικῆς.

«Εἶνε αὕτη, γράφει ὁ Γκαίτε ἐν τῇ ἡμερολογίᾳ του, ἀπιστεῦτως μετριόφρων, εὐαίολητος δὲ πρὸς πᾶν ὥραιον καὶ αἰσθηματικόν».

Ἡ ὁ ἀκόμῃ ὥραιότητα, ἐδάκρυε δὲ διὰ τὴν ποιητικὴς τῆς Βεϊμάρης ἀναγινώσκων τὴν Ἰφιγένειάν του τὴν ὑπεμνήσκει τὴν ἰδίαν αὐτῆς δυστυχίαν καὶ ὁ εὐφλόγιος φίλος τῆς Φρειδερίκος Βερὸν τὴν ἡγάθησεν ἰσῶς ὀλίγον. Ἀλλ' αὐτὸ ἀφορᾷ τὸν κλοκάγαθον Ζούκκην.

Ἡ Ἀγγέλικα δὲν εἶχεν ἐξαντλήσει τὰς θλίψεις τῆς ζωῆς τῆς· ἡ Τύχῃ δὲν τὴν προσεμειδία ἡ διὰ νὰ τὴν καταβάλλῃ καὶ αὖθις. Τῷ 1795, εἶδε θνήσκοντα τὸν χρηστὸν Βενετὸν καὶ μετ' οὐ πολὺ, ἀπώλεσεν ὅλην τὴν περιουσίαν τῆς. Καίτοι περιήλθεν εἰς πέναν, ἀφοῦ ὁ στρατηγὸς Λεοπινάς, ὅταν ὁ γαλλικὸς στρατὸς κατέλαβε τὴν Ρώμην, ἐδέησε νὰ τὴν ἀπαλλάξῃ τῆς ὑποχρεώσεως νὰ παράσῃ κατάλυμα εἰς στρατιώτας, — ὑπέμεινε καρτερικώτατα τὴν ἐνδειαν αὐτῇ. Ὅταν ἀπέθανεν, ἡ Ἀκαδημία τοῦ Ἀγίου Λουκά ἠθέλησε ν' ἀναλάβῃ τὴν κηδεῖαν τῆς, καὶ καθὼς διὰ τὸν Ραφαήλ, διέταξε νὰ φέρονται διπλοῦν τοῦ φρετρου τῆς οἱ δύο τελευταῖοι τῆς πίνακες, τὰ δύο τελευταῖα προῖόντα τοῦ χρωστήρος τῆς.

Εἶνε αὕτη τιμὴ τῆς ὁποίας δὲν ἦτο ἰσῶς ἐντελὼς ἀξία καὶ τὴν ὁποῖαν ὀφείλει εἰς τὰ χαρίεντα χαρίσματά τῆς. Τὰ ἔργα τῆς (δὲν ὀμιλῶ περὶ τῆς ἡρωικῆς τῆς ζωγραφικῆς) εἶνε ἐμπεποισμένα μὲ χάριν ἀγνὴν καὶ ἡ χάρις αὕτη πράγματι τὴν προστατεύει ἀπὸ τὰς ὑπεράγαν αὐστηρὰς κρισεῖς. Ἄν ὁ αὐστηρὸς χρωστήρ τῆς ἱστορίας ἦτο ὑπεράγαν βαρὺς διὰ τὴν μικράν τῆς χεῖρα, ἐὰν ἀφ' ἐτέρου «ἐρροθυμοποιεῖ» ὡς ἐλέχθη ἐπίσης καὶ αὐτὴν ἀκόμῃ τὴν παιδίαν τῆς Τυφλομυτίας κατ' ὀρθῶς τοῦλάχιστον νὰ προσωπογραφῇ μὲ χρωστήρα ἀπαλὸν τὰς